

Відповідь

Леся Українка

Не жаль мені, що я тебе кохаю,
Та в нас дороги різно розійшлись,
Ні, не кажи, що зійдуться колись!
Не зійдуться, мій друже, я те знаю.

Мое кохання — то для тебе згуба:
Ти наче дуб високий та міцний,
Я ж наче плющ похилий та смутний, —
Плюща обійми гублять силу дуба.

Та без притулку плющ зелений в'яне,
Я не зав'яну, я знайду руїни,
Я одягну обдерті, вбогі стіни,
Зелений плющ оздобою їм стане.

В країну смутку вітерець прилине
І принесе мені луну розмови
Від мого дуба любого з діброви, —
І спогад любих літ повік не згине.